

PRIČA O MEHI ĆUROVIĆU

Ćurović Meho je od 1992. do 2000. godine živio u Domu za djecu ometenu u razvoju u Herceg Novom u Crnoj Gori. Vrativši se na prijeratno mjesto prebivališta počeo je da živi u izuzetno nehumanim uvjetima, u plasteniku. Kaže da je često noći provodio sa nogama u vodi, dok ga slučajno nisu našli prestavnici Općine Foča FBiH. Šokirani uslovima u kojima je živio ovaj vrijedni čovjek, brzo su reagovali i obezbijedili mu kontejner u mjestu Osanica kod Ustikoline. Tu je Meho živio do useljenja u novu zgradu, izgrađenu u okviru Regionalnog stambenog programa (RSP). Kontejner, iako je bio daleko

bolje rješenje od plastenika i dalje nije sadržavao osnovne elemente za život. «Najviše mi je falilo kupatilo. Nisam imao gdje da se okupam. Sada ču u stanu imati kupatilo, to mi je najbitnije», zadovoljno komentariše Meho Ćurović. Osim toga, Meho je godinama mjestom stanovanja bio izolovan iz društva. Kaže da se na Osanici osjećao kao u pustinji, nigdje nikoga nema danima..

Sada će konačno biti sa ljudima, govori nam Meho sa osmijehom na licu povodom useljenja u novu zgradu. Novi stan je već opremio namještajem, kuhinjskim elementima, a počasno mjesto ima njegov omiljeni televizor, uz koji odmara nakon napornog radnog dana. U razgovoru sa Mehom, pažnju nam privlače njegove ruke – pune ogrebotina. Cijeli život je radio sa motornom pilom, pa tako i danas. U okviru pomoći održivom povratku, od Catholic Relief Service-a (CRS) je dobio motornu pilu, pomoću koje zarađuje za život. CRS je prepoznao borbenost i istrajnost ovog čovjeka, te mu je ponudio radni odnos u JKP Ušće, gdje je Meho, trenutno, na probnom radu. «Hvala donatoru, ništa bolje nije mogao napraviti», zadovoljno završava naš razgovor Meho.

